Ce-i lipsește ochiului pentru a-și desăvârși vederea?

On Martie 19, 2023

Nu poți să admiri un lucru pentru frumusețea lui, decât dacă l-ai socotit frumos înainte să îți placă.

Ceea ce deosebește din capul locului un lucru luat la întâmplare, cum este pictura în ulei de pe peretele meu, este semnificația ei profund diferită, investigată prin intermediul unei întrebări sfredelitoare: "Există vreo taină ascunsă aici?" Şi chiar dacă pictura însăși depinde de proprietatea ochiului meu de a identifica universalul numai prin intermediul particularului, utilizând pe ici colo procedeul alegoriei, ochiul nu va putea să folosească niciodată vederea într-un mod neîngrădit, așa încât să explice temeiul unei imagini satisfăcătoare prin intermediul a puține lucruri.

Ochiul și frumosul în artă: perspectiva ! Hai să căutăm câteva lucruri frumoase, nebănuit de frumoase, să le admirăm pentru frumusețea lor interioară sau exterioară și să încercăm să reproducem în desen o imagine despre ele. Cred că absolut toate elementele din jur, odată remarcate și reproduse pentru plăcerea intrinsecă a artistului de a picta momente memorabile, constituie o artă decorativă de origine vizuală, artă care în mod firesc se dezvoltă pe baza unei sensibilități senzoriale.

Da, poate că sunt sensibil uneori, mai ales când privesc un lucru cu acea dragoste pe care ar trebui să-mi fie teamă s-o rănesc, lucru luat în raport cu mine însumi sau cu mediul înconjurător. Fapt care deseori face trecerea de la orientarea egocentrică la orientarea către experiența individuală a înțelegerii exteriorului. În mare, este vorba de acea sensibilitate estetică care rezidă din admirația nețărmurită pentru spiritul artistic, născută dintr-un dulce delir la care se dedă orgoliul, pe care o ai pentru un lucru de care se leagă vederea sufletului prin care omul înțelege cele ale realității văzute și nevăzute.

Leadership: Poți să transmiți emoția manifestată de un bun contact vizual cu lucrul care te atrage nespus, în acord cu normele unei simplități care subliniază dimensiunile titanice ale unui orizont vast?

Așadar, sensibilitatea estetică joacă un rol esențial într-un sistem bine ordonat, fiindcă însăși ochii mă fac să presimt o lege a artei: "nu poți să admiri un lucru pentru frumusețea lui, decât dacă l-ai socotit frumos înainte să îți placă". Nu degeaba spun asta. Fiindcă în sufletul meu se simțea în acel moment emoția manifestată de un bun contact vizual asupra picturii care mă atrăgea nespus, oglindind probabil limbajul plin de poezie al unui ochi artistic care, înfăptuind o datorie de admirație față de peisajul reprezentat, se manifestă el însuși ca o iluminare a orizontului.

Instinctiv, nu doar imaginativ, aș spune că știu ce reprezintă ochii mei când se află în fața unui lucru oarecare: îi recunosc imediat, îi apreciez ca fiind armonioși din punct de vedere estetic. Cu alte cuvinte ochii reprezintă o sursă de memorare care nu își epuizează niciodată subiectele sau modelele, fără să îi frământe problema frumosului decât atunci când "măsura și proporția" întrec detașat în frumusețe și în execuție.

De fapt, aș spune că ochii reprezintă orizontul vast al conceptelor estetice integrate în orice creație, având anvergura unei viziuni ce integrează imediatul în dimensiunea înaltă a semnificațiilor diverse.

La un moment dat Socrate l-a întrebat pe frumosul și atotștiutorul Hippias ce este frumosul

în sine, acela care adăugat oricărui lucru îl face să devină frumos. Iar Hippias a dat răspunsul, ușor îngândurat: "frumosul este tot una cu avantajosul și utilul, dar sunt tare grele cele frumoase".

În acest caz, lucrul care îmi atrage atenția este nu atât o pictură simplistă, parte din ea înfățișând cromatic anotimpul primăverii, ci tocmai acea greutate cu care eu înțeleg și apreciez simplitatea, mai bine ca nimeni altcineva.

Leadership: Îți orientezi privirea în exces către acele lucruri atât de minore, dar inerente constituirii unei intrigi vaste exprimată prin plăsmuirea infinitului în finit?

Adesea oamenii nu văd ce se afla chiar în fața lor. Şi văzând, ei cred că știu să vadă. Spun asta fiindcă nu orice vedem reprezintă o viziune a ochiului, filtrată printr-un procedeu de modelaj cromatic ce presupune sugerarea luminii prin amestec de alb în culoare, iar a umbrei prin adaos de negru.

Dar ce se întâmplă dacă privirea mea se orientează în exces către acele lucruri atât de minore, dar inerente constituirii unei intrigi vaste exprimată prin plăsmuirea infinitului în finit?

Ei bine, aș putea găsi un prim răspuns pe baza unei diferențieri a luminii reflectate și restrânse. Mai întâi aș pleca de la ideea că orice lucru neînsemnat poate lua valoarea celui mai mare lucru, numai dacă știi cum să-l privești. De exemplu o frunză, dacă este văzută cu lupa, sau la microscop, punct cu punct, ea ar părea un imens teritoriu locuit de o infinitate de micro-organisme. Așadar, orice lucru minor poate fi văzut ca un mare întreg, sau ca un labirint fortificat, cu multe tuneluri care duc în direcții diferite, mai ales dacă ochii știu să sesizeze realitatea din interioritatea unei structuri temporare, imaginative.

Chiar și eu m-aș feri să mă plasez în altă parte decât se află cel mai neînsemnat lucru, căci ar însemna să-mi neglijez ochii de artist - ochi la fel de pătrunzători ca o lupă, sau chiar ca un microscop. De fapt, orice mic amănunt poate să reprezinte, cu totul întâmplător, însăși micro-organismul care alături de alte micro-organisme, formează în profunzimile desenului configurația unui simbol perceput numai de cei care știu cu ce au de-a face.

Nu oricine știe să vadă infinitul într-un singur punct, luat aleator într-un desen în care fiecare linie este un obiect separat.

Tema care se află la ordinea zilei, în meniul leadershipului, este arta de a privi lucrurile precum un întreg care prezintă urme de recombinare a unor elemente diferite, dar capabile să determine o nouă structură de ansamblu.

Elemente precum culoarea, aspectul, autenticitatea, conținutul temei, simbolurile abordate, toate întemeiate pe studiul sufletului.

Ce-i lipsește ochiului pentru a-și desăvârși vederea? Poate îi lipsește capacitatea de a diferenția perceptiv caracteristicile elementelor care fac dintr-un lucru oarecare, un lucru excepțional. Sau poate îi lipsește vederea dublă a artistului care nu dispare atunci când primește corecția optică modificată, variind de la distanțe mari până la distanțe intermediare și mici.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-i-lipseste-ochiului-pentru-a-si-desavarsi-vederea.html